

Šv. Juozapo Darbininko bažnyčia pradėta statyti pirmaisiais atkurtos Lietuvos Nepriklausomybės metais. Pateikiame Janinos Irnestaitės straipsnį, publikuotą 1990 m. rugpjūčio 30 d. „Klaipėdoje“. Straipsnio kalba netaisyta.

„Lietuvos Respublikos Telšių kurija ir Klaipėdos miesto katalikų bendruomenė 1990 m. gegužės 15 d. paskelbė konkursą šv. Juozapo bažnyčios projektui.

Bažnyčios statybai miesto valdžia skyrė 3 ha sklypą pietinėje miesto dalyje <...>. Prie bažnyčios numatyta vieta parapijos namams su 250 vietų sale, penkių butų gyvenamuoju namu, su 4-5 garažais. Greta bažnyčios numatyta 150-200 automobilių stovėjimo aikštelė, priešais pagrindinį įėjimą į bažnyčią numatoma aikštė žmonėms pabūti aplink – apėjimas procesijoms.

Projektai konkursui buvo pateikti iki 1990 m. liepos mėn. 15 d., autorių kolektyvo darbas, pripažintas geriausiu, imamas pagrindu ruošiant galutinį projektą. Projektai pateikti konkursui su devizais, o rugpjūčio 22-ąją pas Marijos Taikos Karalienės bažnyčios kunigą Bronislovą Burneikį klebonijoje, įvyko pateiktų konkurso darbų aptarimas. Antrasis, skirtas plačiau supažindinti su darbais – [pas] Klaipėdos miesto architektus. Susitikime dalyvavo architektai, dvasininkai ir žurnalistai. Klebonijoje svečių laukė su kava, vaisiais, o dalyvių buvo netol 40.

XX a. pradžioje Klaipėdoje veikė 7 bažnyčios, dvi sinagogos, maldos namai. Dvasinis miestiečių gyvenimas buvo įvairus ir turiningas: liuteronai, kalvinai (reformatai), katalikai, anglikonai, judėjai, vietinės kilmės ir atsikėlę iš Rusijos... O kur dar sektos! Ir vingiarai, baptistai, menonitai, „Šventoji armija“ ir kiti.

Šiandien Klaipėdoje katalikai meldžiasi dviejose bažnyčiose: Kristaus Karaliaus bažnytelė – mažytė, tepritaikyta nedideliame kaimeliui. Antroji – buvusi atimta, joje įkurdinus filharmoniją, – baigiama įrengti. Kunigas Bronislovas Burneikis kalbėjo apie rengimąsi statyti laikiną, lyg daržinės tipo bažnyčią, nors... pašnekesio metu išgirdau, jog pamatai Šv. Juozapo bažnyčiai turi būti pradėti liedinti dar spalio mėnesį. Šv. Juozapo, darbininkų globėjo, bažnyčia, manau, bus pastatydinta greit. Ir dėl to, kad 120-130 tūkst. lietuvių neturi kur kaip norėtų pasimelsti. Nes viena bažnyčia 20 tūkst. žmonių gali aptarnauti prideramai, tad jų bažnyčių, Klaipėdoje reikėtų šešeto ir su netolesniu kaip 5 km keliu, vedančiu į ją.

Bažnyčia bus statoma tikrai tikinčiųjų lėšomis, (nors, kiek žinau, tokiems statiniams noriai aukoja ir laisvamaniai). Pasklidę kalbos, kad gauta lėšų bene 2 mln, klaidinga informacija. Taigi pagal vieno žmogaus paskaičiavimus, pastatas turėtų būti vien akmens ir kainuoti apie 6 mln. Architektas Juozas Baltrėnas pasakojo, kaip tyrė tikinčiųjų simpatijas trims pateiktiesiems projektams. Per mėnesį į urną sumesti atsiliepimai nesunkiai įrodė: I projektas gavo 533 balsus, II – 452, III – 223. I-mo projekto autoriai: Saulius Plungė, Gintaras Čičiurka ir Valdas Janulis iš Komunalinio ūkio projektavimo instituto Klaipėdos skyriaus. Jaunieji architektai sukūrė tikrai įspūdingą darbą. „Viskas daroma paprastam žmogui – Šventas Juozapas buvo darbininkas...“ – sakė Saulius Plungė.

Didelį įspūdį palieka du bokštai, tiksliau vienas, skeltas per pusę. Lyg dvi besimeldžiančios rankos, iškeltos į dangų, šauktų prie Amžino. Viską priartinti prie žmogaus, – toks pagrindinis kūrėjų siekis. Vertingiausia šitam projekte – kolonos, stovinčios katedros viduje iš abiejų pusių. Nuo jų viršaus į besimeldžiančius turėtų žvelgti apaštalai.“ O, jeigu taip būtų... Mano norai, kai pamatysime toliau, pernelyg romantiški.

Pateikiame Valdemaro Puodžiūno interviu tema „Bažnyčia ir jaunimas“ su Klaipėdos Šventojo Juozapo Darbininko parapijos vikaru kunigu RIMANTU GUDELIU, publikuotą 1992 m. gegužės 02 d. „Klaipėdoje“. Straipsnio kalba netaisyta.

- **Jūs jaunas kunigas, tad, manyčiau, tikėjimo problema tarp jaunimo Jums gana gerai suprantama. Ar šiandien padidėjęs jaunų žmonių susidomėjimas bažnyčia yra normalus dvasinis poreikis, ar tai – greičiau mados dalykas? <...>**

- Manau, kad po penkiasdešimt metų viešpatavusios sovietinės ideologijos žlugimo didelė Rytų Europos jaunimo dalis šiandien yra šiek tiek pasimetusi ir nežino, kuria linkme eiti. Kelias į tikėjimą, kelias į Dievą yra labai sudėtingas, tai liudija ir šių dienų Lietuvos situacija. Anot S. Šalkauskio po tautinio atgimimo dvasinis atgimimas ateina pamažu. Jam reikia žymiai daugiau laiko. Jaunimo susidomėjimas tikėjimu šiandien yra gana ryškus. Lietuvos jaunuoliai aktyviai dalyvauja naujuose religiniuose sąjūdžiuose, kaip pavyzdžiui, ateitininkų judėjime. <...> Apskritai, dvasinio atgimimo, sugrįžimo į bažnyčią procesas yra gilus ir sudėtingas. Daug kam tikėjimas – tik trumpalaikis susižavėjimas. Tokie žmonės ir nutolsta galiausiai nuo bažnyčios. Ir tai yra visiškai natūralu. Prievarta visų į bažnyčią nesuvarysi, o jeigu tikima tik dėl mados, toks tikėjimas tikrai trumpalaikis ir Dievui nereikalingas.

- **Ar Klaipėdos tikinčio jaunimo situacija išsiskiria Lietuvos kontekste?**

- <...> Kai atvykau į Klaipėdą, pastebėjau, jog šis miestas Dievo nuskriaustas. Ryškiai jaučiamos pasekmės to, kad ilgą laiką Klaipėdoje buvo tik viena katalikų bažnyčia. Dėl to nemažai žmonių nutolo nuo tikėjimo, jį pamiršo. Tai ryšku lyginant Klaipėdą su kitais Lietuvos miestais. Šiandien Klaipėdos jaunimas yra labai susidomėjęs tikėjimo tiesomis. Šv. Juozapo Darbininko parapijoje yra susibūrusi ateitininkų kuopa, du jaunimo maldos būreliai, trečiadieniais mūsų bažnyčioje jaunimo pamaldos. Moksleivių pavasario atostogų metu, bendradarbiaujant su E. Balsio meno mokykla, surengėme respublikinę ateitininkų studijų savaitę, į kurią suvažiavo per 200 vyresnių klasių moksleivių iš visos Respublikos, o su jais bendravo paskaitininkai, kaip prof. A. Žygas, kun. J. Boruta, svečias iš Čikagos kun. A. Saulaitis ir kiti. Darbas šioje parapijoje mane žavi, jis patinka visų pirma tuom, jog čia vyksta kūrimosi procesas, viskas čia nauja. Meldžiamės, tarsi misijonieriai, dar medinėje bažnytėlėje. Bet svarbiausia ne bažnyčios didingumas. Bažnyčios esmė – nuoširdi dvasia ir nuoširdus krikščionių brendimas tarpusavio meilėje.

Pateikiame straipsnį „Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos viltys ir vargai“, publikuotą 1995 m. rugpjūčio 23 d. „XXI amžius“. Straipsnio kalba netaisyta.

Atgavus nepriklausomybę į Lietuvą vis dažniau atvyksta lietuviai kunigai, kurie kažkada buvo priversti palikti gimtąjį kraštą. Čia jie dalijasi savo patirtimi, teikia įvairiopa paramą.

Ir Lietuvoje dirbantys dvasininkai vis dažniau vyksta į kitas šalis. Lankosi ten įsikūrusiose lietuviškose parapijose. Neseniai Kanadoje, Monrealyje, viešėjo Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos klebonas kun. Algis Baniulis, S J. Su juo kalbėjosi kun. Kazimieras J. Ambrasas, jau ilgus metus dirbantis užsienyje.

Paprastai kunigas beveik kone kiekvienoje parapijoje turi begalę visokių rūpesčių ir pareigų. Ar Jums šitokia lemtis irgi kliuvo Klaipėdoje?

Išties Šv. Juozapo parapija, viena iš keturių mūsų mieste, šiuo metu tikrai kuriasi, tad klebonui čia reikia rūpintis ne tik statoma bažnyčia, bet ir daugeliu kitų darbų. Mums svarbu ne tik pamaldos, išpažintys, laidotuvės, krikštai, jungtuvės ir kiti parapijos reikalai. Esu paskirtas Jaunimo dvasinio centro, kurį iškilmingai š. m. kovo 19-ąją pašventino Telšių vyskupas Antanas Vaičius, direktoriumi, miesto žvejybos uosto kapelionų, visai neseniai Klaipėdos universitete įkurtos Katachetikos katedros vedėju, tenka skaityti paskaitas, netrūksta ir kitokio darbo. Be to, turiu tam tikrų pareigų ir Jėzaus Draugijoje.

Kokie Klaipėdos pastoraciniai ir evangelizaciniai barai, jūsų supratimu turėtų būti labiausiai stiprinami?

Manau, užvis daugiausia dėmesio turėtų būti skiriama vaikams, jaunimui, gerų, plataus akiračio ir katalikiškos mąstysenos auklėtojų mokytojų rengimui. Dabartiniam jaunimui nėra lengva, todėl, kad iš mažens negavo tvirtų dorovės pamatų, neturėjo katalikiško turinio knygų, gerų pavyzdžių, akivaizdžių ir nesikeičiančių idealų. Jie dažnai visiškai neturi net mažiausio supratimo, kaip reikia kurti krikščionišką šeimą, auginti ir auklėti vaikus. Juk vaiko auklėjimas katalikiškoje šeimoje prasideda dar prieš jo gimimą. <...>

Ir mūsų dienomis ne vienas į zakristiją užsima prašyti duonos, kelių litų užsimokėti už butą, nes pensininkas iš gautų pinigų niekaip negali išgyventi, nei mokesčius užsimokėti. Tačiau už vis labiausiai šiandien žmogui reikia Dievo. Reikia to, kas nesikeičia, kas pastovu ir amžina. Mane tiesiog stebina ir džiugina žmonių troškimas turėti savo parapijos bažnyčią, kuriai jie dažnai talkina net be jokio atlyginimo ar per dienas pluša tiesiog už centus. Tad nenuostabu, kas visi statybos darbai stumiasi į priekį beveik vien tik parapijiečių lėšomis ir milžiniškomis jų pastangomis. Daugelis firmų vos tik pradeda steigtis, tad visas išlaidas ir darbus turi atlikti patys parapijiečiai, kuriems jokių mokesčių nereikia mokėti. Jei kas bažnyčiai aukoja, tai duoda savo noru tiek, kiek išgali.

Pateikiame Dalios Griškaitės straipsnį „Sako, kunigui negalima mylėti, netiesa, jis turi mylėti daugiau nei kiti...“, publikuotą 1997 m. kovo 15 d. „Klaipėdoje“. Straipsnio kalba netaisyta.

Tuo įsitikinęs Klaipėdos švento Juozapo darbininko parapijos klebonas, Klaipėdos universiteto Katechetikos katedros vedėjas, vienuolis jėzuitas Algis Baniulis, gruodžio pabaigoje “Vakarų ekspreso” skaitytojų išrinktas į garbingiausiųjų klaipėdiečių penketuką. Gal todėl, kad šių žodžių kunigas niekad nepamiršta ir kiekvieną sutinka su meile, daug parapijiečių parašė mums laiškus, skirdami savo ganytojui begalę šiltų žodžių, dėkodami už parapijos laikinosios bažnytėlės jaukumą, linkėdami sveikatos ir energijos statant naujuosius parapijos namus.

Kunigas Algis Baniulis Klaipėdoje tik ketvirtį metų. Pats sakė dar mažai ką čia pažįstas, o ir pats iki šiol jautėsi mažai kam žinomas, todėl išrinkimas į garbingiausiųjų miesto žmonių penketuką jam buvo maloni ir netikėta staigmena. „Už ją turėčiau būti dėkingas savo parapijos žmonėms, čia dirbu tik ketvirtus metus, ir jie, matyt, mane jau priėmė... Kita vertus, tai liudija, kad čiais sunkiais ekonominiu ir finansiniu požiūriu laikais žmonės vis dėl to prisimena bažnyčią, vertina ją, ieško Dievo namuose dvasios ramybės“. <...>

Nieko nėra pastovesnio už laikinumą. Darbų nėra kiek mažiau. Reikia statyti bažnyčią, dėstyti universitete, vadovauti ten įsteigta Katechetikos katedrai, neapleisti bažnytinių pareigų. Pačioje parapijoje yra įsteigtas Dvasinės pagalbos jaunimui centras ir t.t.

Kunigas Algis Baniulis Klaipėdoje vadovauja didžiausiai parapijai – jos teritorijoje gyvena per 80 tūkst. Žmonių. Netrukus turėtų būti pastatyta didelė parapijos bažnyčia, nes laikinojoje bažnytėlėje kitąkart tikrai būna ankšta. Šiaip, - sakė kunigas, - jeigu būtų jo valia, parapijoje būtų pastatytos kelios mažos bažnytėlės – arčiau žmonių, jaukesnės. Didelėje bažnyčioje, į kurią sueina daugybė žmonių, sunku įsidėmėti veidus, pažinti juos. Bažnyčia turėtų būti kaip bendri parapijiečių namai, kuriuose jie galėtų bendrauti tarpusavyje, su kunigu, žinotų vieni kitų rūpesčius ir džiaugsmus. „Parapija turėtų būti maža bendruomenė, o jos dvasios tėvas gydytojas – klebonas ar kunigas. Lietuvoje beveik visos parapijos palyginti didelės ir kunigams nelieka laiko betarpiškai bendrauti. Esi ne kunigas, bet funkcionierius...“

- O jūs taip pat funkcionierius?

- Na, kaip... Tam tikra dalimi taip. Dėl pareigų gausybės tikrai pritrūksta laiko išklausti atėjusių žmonių. Prašai jo problemą išsakyti kuo trumpiau ir aiškiau, o turėtų būti kitaip. Tu turi pažinti žmogų, jį lankyti. Anksčiau būdavo kalėdojimai: tu ateidavai į šeimą, pabendraudavai su ja, sužinodavai jų rūpesčius, problemas ir džiaugsmus. Dabar tokioje didžiulėje parapijoje to padaryti praktiškai neįmanoma. Nuleiki, pabūni minutę kitą... Ar per tą laiką žmogus tau gali atsiverti, išsipasakoti? Iš veido lyg ir atsimeni žmogų, lyg ir esi matęs jį bažnyčioje, bet atsimentini jo vardą, pavardę, kai į bažnyčią ateina tūkstančiai, negali, nepajėgi. Toks žmonių susvetimėjimas nėra gerai.

Pateikiame straipsnį „Šv. Juozapo Darbininko garbei švęsime Gegužės 1 - ają, publikuotą 2003 m. balandžio 25 d. „Klaipėdoje“. Straipsnio kalba netaisyta.

Prieš tryliką metų gegužės 1-oji – Darbo šventė – Šv. Juozapo Darbininko parapijai sutapo su bažnyčios titulo švente – atlaidais. Vėliau tai buvo pavadinta parapijos švente, įtraukiančią į savo sukuri daugelį žmonių: vieni jėgas skiria šventės paruošimui, kiti tampa dalyviais.

„Juozapinėj“ (taip save taikliai ir trumpai vadina parapijiečiai) yra neabejingi Dievo namų piliečiai, nes parapija garsėja savo gyvybingumu ir įvairia veikla. Čia kiekvienas norintis randa sau užsiėmimą, džiaugiamasi žmonėms naudingais, įdomiais pasiūlymais. Parapijoje daug veikiančių katalikiškų organizacijų ir maldos grupių įvairaus amžiaus bei poreikių žmonėms.

Ryškus spindulys – Dvasinės pagalbos jaunimui centras, kuriame savanorystės, veiksmingo bendravimo ir darbo su žmonėmis bei organizacinių gebėjimų patirties įgijo daugybė jaunųjų parapijiečių.

Visą parapiją tvarko klebonas kun. Saulius Damašius su keturiais kunigais – savo pagalbininkais. Klebonui talkino parapijos pastoracinė taryba, į kurią pakviesti iniciatyvūs, veiklūs žmonės, nebijantys aukoti laiką savarankiškam darbui bažnyčios labui.

Šventė atskuba nenumaldomai greitai, o parapijiečiai jau įpratę prie religinės muzikos koncertų, prasmingo valstybinių švenčių paminėjimo. <...>

Šioje šventėje laukiami visi. Po maldos anot klebono, šventiškai nusiteikę žmonės turi tikti „ir prie tanciaus, ir prie rožančiaus“ [šis klebono šmaikštus posakis ne vienam išlikęs iki šių dienų]. <...>

Tetampa gegužės 1-oji prasmingo darbo, giedrios krikščioniškos nuotaikos švente. Juk esame Prisikėlimo žmonės! <...>